అసమర్థుని సమర్థత!

గోడనున్న గడియారం టిక్, టిక్, టిక్ మని శబ్దం చేస్తూ నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తోంది. అది తన కర్తవ్యాన్ని సక్రమంగా నిర్వహిస్తున్నట్లు నిమిషాల ముల్లు గంటల ముల్లు అనే తన రెండు కాళ్ళతో కాలాన్ని ముందుకు నడిపించుకు పోతోంది.

నిద్రపట్టని సుందర్రామయ్యగారు పడక్కుర్చీలో పడుకుని ఆ గడియారంవైపే చూడసాగాడు. అది పాతకాలపు గడియారం. రంగుపోయి అక్కడా, అక్కడా పెచ్చులూడిపోయి వుంది. తండ్రి ఆయనకిచ్చిన ఆస్తిలో భాగమది. మెల్లి మెల్లిగా తండ్రి ఆయనకిచ్చిన ఆస్తంతా హారతి కర్పూరంలా హరించుకుపోయింది. ఆఖరికి ఇంట్లో సామానుతో బాటు భార్యవంటిమీద నగలుకూడా తరిగి, తరిగి ఆఖరికి ఇంట్లో ముఖ్యావసర వస్తువులు, భార్య వంటి మీద పుస్తెలతాడు ఓ గాజుల జత మాత్రం మిగిలాయి. ఏదివున్నా ఏదిపోయినా ఈ గడియారం మాత్రం సుందర్రామయ్యని వదల్లేదనేకన్నా, సుందర్రామయ్యే దాన్ని వదలకుండా అద్దెకొంపలోకి తెచ్చుకున్నాడంటే సమంజసమేమో! అంతేకాకుండా దాన్ని ఎంతో అపురూపంగా చూచుకుంటున్నాడు.

అశాంతితో మనస్సంతా చికాగ్గా వున్న సుందర్రామయ్యగారికీనాడు ఆ గడియారమంటే విసుగ్గాను దాని టిక్, టిక్ శబ్దం కర్ణ కఠోరంగాను వుండి, చిరాగ్గా దానివైపు చూసాడు.

"ఛీ - ఛీ - నువ్వే నా జీవితాన్నిలా సర్వనాశనం చేసావు. కొంప మునిగిపోయినట్లు, కొంపలంటుకుపోయినట్లు, ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్లు నువ్వు పరిగెత్తి నా బాల్యాన్ని, నన్ను పరిగెత్తించి నా జీవితాన్ని సర్వనాశనం చేసావు. పోనీ! సరే - ఒక్కసారి మళ్ళీ వెనక్కి పరిగెత్తి నా బాల్యాన్ని ఆ ఆనందాన్ని వెనక్కి తెప్పించు చూద్దాం! నేను పుట్టక మునుపుమంచీ నా ఇంట్లో వున్నావు. నీ వయస్సెంతో నాకు తెలీదు. మా నాన్న నిన్ను నాకిచ్చాడు.

నిన్నెంతో పదిలంగా దాచుకుని, మా నాన్నని చూసుకున్నంత ప్రేమగా చూసుకున్నాను. ఫలితంగా నాకేమిచ్చావు? మా నాన్న నా కప్పగించిపోయిన దగ్గర నుంచీ నువ్వు నడిపిన ప్రతీ సెకనులో కష్టాలే తప్ప సుఖాన్ని చూపించావా? నా కష్టాలని చూసినవాళ్ళూ, విన్నవాళ్ళూ "చెడ్డటైమండీ! మంచికాలం రాకపోదు" అనిజాలిపడ్డారు. ఆ చెడ్డటైము నీ ముళ్ళతోటే నడిపించావు. మంచి కాలమెలాగుంటుందో ఒక్కనిమిషంపాటన్నా చూపించావా?

ఇంటికి పెద్దవాడిని, పైగా బ్రతకలేని బడిపంతుల్ని. నాన్న పోయాకా ఇద్దరి చెల్లెళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు తాహతుకి మించి చేసాను. దాంతో నాన్నిచ్చిన నాలుగెకరాల్లో రెండెకరాలు హరించుకుపోయాయి. అప్పటికే తనకి ఓ కొడుకు, ఇద్దరాడపిల్లలు. పెద్ద పిల్లకి బి.ఏ. చెప్పించి, పెళ్ళి చెయ్యడానికి, కొడుక్కి బి.కాం. చెప్పించడానికి మిగిలివున్న రెండెకరాలూ అమ్మినా చాలకపోవడంతో ఇల్లు తాకట్టు పెట్టి, విడిపించుకోలేక, తాకట్టు వాకట్టయి చెల్లయిపోయింది.

బి.కాం. పాసయిన కొడుకు నాలుగురాళ్ళు సంపాదించి వేణ్ణీళ్ళకి చన్నీళ్ళు తోడైనట్లు తోడవుతాడనుకుంటే, పాసయి నాలుగేళ్ళయినా ఉద్యోగం దొరక్క, తిరిగిన జాగాకే తిరిగి, పెట్టిన దానికే అప్లికేషన్లు పెట్టి, పోస్టల్ ఆర్డర్లకీ, ప్రయాణాలకే ఇప్పటికి బోల్డు ఖర్చు చేసాడు. ఆ అప్పులు తీర్చడానికి భార్య వంటిమీద నగలు, ఇంట్లో విలువైన సామాన్లూ కాళ్ళొచ్చి నడిచిపోయినట్లు పోతుంటే ఉసూరుమంటూ బాధపడటం తప్ప ఏమీ చెయ్యలేక పోయాను.

ఏం నా బాధలు నీకు అర్థంకావా? నా ఇంటిని మంచికాలంతో కలకల్లాడించకూడదూ? వెధవబుద్ధి కాకపోతే!" అంటూ చీదరింపుగా దాన్ని చూసి తుపుక్కున ఉమ్మేసాడు.

కాఫీ గ్లాసిచ్చి లోపలికెళ్తున్న జానకివైపు చూసాడు. జానకి తన రెండో కూతురు. పెళ్ళి కెదిగి గుండెలమీద కుంపటిలా కూర్చుంది. ప్రయివేటుగా బియ్యేకి కట్టి పాసయి రెండేళ్ళయింది. అప్పటినుంచీ పెళ్ళివారొస్తున్నారు, చూస్తున్నారు, వెళ్తున్నారు. వాళ్ళకి పిల్ల నచ్చినా కట్నం నచ్చటం లేదు. వారికి నచ్చిన కట్నం ఇచ్చే స్తోమత తనకి లేదు. ఈసారి అమ్మడానికీ ఏమీ మిగల్లేదు.

దాంతో పెళ్ళి చెయ్యడమే తనకీ పెద్ద సమస్యయికూర్చుంటే ఇంక కట్నమెక్కడినుంచి తెస్తాడు!? ఇప్పుడు తనకొచ్చే బడిపంతులు జీతంమీదే అతికష్టంగా ఇల్లు గడుస్తోంది.

"అసలు నేను అనుకున్నది ఏమిటి? అయిందేమిటి? పెద్దపిల్ల పెళ్ళికి, వీడి చదువుకీ భూమి ఇల్లు ఖర్చుచేసినా, మధు చేతికందొచ్చి గడించడం మొదలెడతాడు. వాడి ఆసరాతో జానకి పెళ్ళి చేసెయ్యొచ్చు - అనుకున్నాను.' కానీ విధివక్రించింది. ఆడపిల్ల పెళ్ళికయినంత ఖర్చుకంటే ఎక్కువే మధుకీ అవుతోంది. తేడా అల్లా ఆడపిల్ల పెళ్ళికి ఒక్కసారి గుమ్మరించాలి. వీడికి అప్పుడప్పుడు ఖర్చు పెడుతున్నాడు. ఇదంతా రాణించని ఖర్చయింది."

కొడుకు ఇన్‌టర్‌వ్యూల కెళ్ళొచ్చి నిరుత్సాహంగా కూర్చుంటాడు. "ఏరా బాబూ! ఏమయింది" అంటే "మినిస్టర్ రికమెండేషన్ మీద ముందే ఆ ఉద్యోగం ఫలానావాడికెళ్ళిం"దనో, లేక "వాడెవడోలంచమిచ్చి తన కొడుక్కి వేయించుకున్నా"డనో లేక "అగ్రకులంవాడినని నాకు ఇవ్వలే"దనో చెప్పినప్పుడు దోషిలా తలదించుకోవడం తప్ప ఏమీ చెయ్యలేకపోయేవాడు. "నిజమే. తనకీ లంచం పెట్టడానికి డబ్బులేదు, రికమెండ్ చేయించాలంటే పరపతీలేదు. తనో సాధారణ బడిపంతులు. ప్రతీ విద్యార్థి భవిష్యత్‌కి పునాది వేసేది తన ఉద్యోగాలే! అయినా తనింటి పునాదిమీద పాకయినా వెయ్యలేని అసమర్థవంతమైన ఉద్యోగం తనది. పైక్లాసుల కెళ్ళగానే ఈ మేష్టారిని మర్చిపోతుందీ విద్యార్థి లోకం. ఆఫ్టరాల్ తనెంత? తన ఉద్యోగమెంత? ఎవర్నివెళ్ళి అర్థిస్తే తన కొడుక్కి ఉద్యోగమొస్తుంది? అయినా ఏం చెప్పుకొని వెళ్ళి "నా కొడుక్కి ఉద్యోగమివ్వ"మని అడగడం?

నిజానికి తనడిగిన ప్రశ్నకి కొడుకిచ్చింది జవాబే అయినా, ఎందుకో ఆ జవాబు తన అసమర్థతని ఎత్తి చూసి "నాన్నా ఇందులో నువ్వేమీ చెయ్యలేనప్పుడు ఎందుకీ ప్రశ్న?" అన్న భావం కూడా వుందనిపించింది తనకి"

"పోస్టు" అన్నకేకతో వెళ్ళి ఉత్తరాన్నందుకుని వచ్చాడు. కవరు చింపి, కళ్ళజోడు సరిచేసుకుని చదవసాగాడు. అందులోని సారాంశమిది -

"మీ అమ్మాయి మాకు నచ్చింది. ఇక కట్నం, కానుకల విషయం - మా అబ్బాయికి పదివేలదాకా ఇస్తామని వస్తున్నారు. కాబట్టి మీరు కనీసం అన్నీ కలిపి ఎనిమిది వేలన్నా ఇస్తేమీ పిల్లని చేసుకోవడానికి అభ్యంతరంలేదు -"

ఇది భార్యకి చెప్పినప్పుడు "అవునండీ! ఆ మాత్రం ఇవ్వకపోతే ఎవరు చేసుకుంటారీ రోజుల్లో" అంది. "మరి పెళ్ళికో" అన్నాడు నసుగుతూ. "ఏ అప్పో, సొప్పో చేసి చేసెయ్యాలిగాని, ఎన్నాళ్ళిలా ఎదిగిన పిల్లనింట్లో వుంచుకుంటాం! ఏ పెళ్ళివారు చూసెళ్ళినా ఇదే రాస్తున్నారాయె! ఇంకా వయసు ముదిరితే అసలు పెళ్ళి అవదేమో!" అంది నెమ్మదిగానే. కానీ ఎందుకో ఆమె మాటల్లో తన చాతకాని తనాన్ని, అశక్తతని ఎత్తి చూపించిన తీరు బాధించి మరేం అనలేక పడక్కుర్చీ వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

కళ్లు మూసుకున్నంత మాత్రాన మనసులోని కుమ్మరి పురుగులా మనసుని తొలిచేస్తున్నాయి ఆలోచనలు. "తనకెవరంత డబ్బు అప్పిస్తారు? ఏం చూసి ఇస్తారు? పార్వతికివేం పట్టవేం! ఆమెకి మాత్రం తెలీదూ?" అని బాధపడసాగాడు.

"ఈ పెళ్ళి వారు చూపులకి రావడానికి ముందు జానకన్న మాటలు పదే, పదే గుర్తొస్తున్నాయి. "ఎందుకమ్మా ఈ పెళ్ళిచూపులు? ఇప్పటికి ఎందరి ఎదుట ఖైదీలా నిలబడ్డాను! బోనులో నిలబెట్టిన జంతువుని చూసినట్లుచూసి, ఇష్ట మొచ్చినట్లు వేసే వెర్రి, మొర్రి ప్రశ్నలన్నింటికీ ఆత్మాభిమానాన్ని చంపుకుని జవాబుచెప్పలేక విసుకొస్తోంది. వచ్చిన ప్రతీవాళ్ళకి నేను నచ్చడంకన్నా కట్నమే ముఖ్యమవుతోంది, అలాంటప్పుడు వాళ్ళ అభిప్రాయాలు ముందే తెల్సుకుని ఆ కట్నం ఇవ్వగలిగితేనే పెళ్ళి చూపులకి రమ్మంటే బాగుండునుకదా" అని అంటోన్న మాటలు పక్కగదిలో వున్న తన చెవుల్లోకి శూలాల్లా దిగాయి.

కూతురన్నదీ నిజమే! కానీ తను ఆశించిందేమిటి? పిల్లనచ్చి కట్నకానుకలు పట్టింపులేదంటూ ఎవడేనా చేసుకుంటే ఓ రెండు మూడువేలు అప్పుతెచ్చి పెళ్ళి చేద్దామనుకున్నాడు. కూతురా మాటలాడేదాకా తన తప్పిదాన్ని తెల్సుకోలేకపోయాడు. అందుకే ఈ రోజు పెళ్ళాంకూడా సన్న, సన్నగా దెప్పింది. "మనదేశంలో పిల్ల నచ్చడం, కుటుంబ సాంప్రదాయంకన్నా

ముఖ్యమైనది కష్టమైనప్పుడు, అది చూసుకునే ముందడుగు వెయ్యాలి" తన తెలివి తక్కువ తనానికి తనే సిగ్గుపడ్డాడు.

"ఛీ - ఎందుకీ పాడు బ్రతుకు!" అనుకున్నాడు తనమీద చిరాకువేసి. "నిస్వార్థంగా ఈ కుటుంబం కోసం ఇంత కష్టపడుతున్నాడు కానీ ఎవ్వర్నీ సంతోషపెట్టలేకపోతున్నాడు. ఇంట్లో అందరి ముఖాల్లో అసంతృప్తి, అందరికీ ఏదో ఓలోటు జరుగుతోంది. దీనికి ముఖ్య కారకుడు తనే! తనవల్లే ఇదంతా - తనుపోతే?"

"అమ్మో! వీళ్ళ గతేమిటి? నేపోతే ఈ సమస్యలకి పరిష్కారాలు దొరుకుతాయా?

దొరకవు! దొరకవు! జానకి పెళ్ళెలా అవుతుంది? ఒకవేళ మధుకి ఉద్యోగమొచ్చినా దాని పెళ్లి చేస్తాడనేముంది?

"మమ్మల్ని నట్టేట్లోదింపి ఆ ముండా వాడు తన దారి తను చూసుకున్నా"డంటూ తన్ని మరీ తిట్టుకుంటారు. తనలాంటి అసమర్థుడు బ్రతికీ ఎవ్వర్నీ సంతోషపెట్టలేడు, చచ్చీ అంతకంటే సుఖపెట్టలేడు" అనుకున్నాడు.

గడియారం టంగ్, టంగ్, టంగ్ మంటూ పది గంటల్నికొట్టి భోజనం వేళని గుర్తుచేసింది. "కూడు పుట్టించలేని నువ్వు కూటి టైమును గుర్తుచేసి ఆకలి మంటని గుర్తు చెయ్యగల"వని విసుక్కుంటూ నూతి వైపుకి నడిచాడు నీరసంగా.

మజ్జిగకని పట్టిన పురిషిట్లోకి అరగరిటెడు మజ్జిగపోసి "అబ్బాయి స్నేహితుడొకడు వాళ్లాఫీసులో అయిదువేలు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ కడితే వాడికి ఉద్యోగం ఇప్పిస్తానన్నాడుటండీ! ఎవర్నైనా కాస్త అప్పు అడిగి వాడికా ఉద్యోగం వేయించి, జానకికి ఈ సంబంధమేనా ఖాయం చేసి పెళ్లి చేసెయ్యడం మంచిదండి!" అని అన్న భార్య మాటలకి తలూపి ఆ మజ్జిగ తాగలేక విస్తట్లో పోసుకుని గబ గబా తినేసి లేచెళ్లిపోయాడు.

బైటికెళ్లిన సుందర్రామయ్యగారు ఇంటికొచ్చే సరికి చీకటి పడింది.

లోపలికొచ్చిన భర్త ముఖంలోకి చూసిన పార్వతమ్మ ఏదో అడగాలనుకుని ఏమీ అడగలేక లోపలికెళ్ళిపోయింది. సుందర్రామయ్యగారు చాలా ముభావంగా, గంభీరంగా వున్నాడా రోజున. ఆ మర్నాడు కూడా ఉదయం భోంచేసి బైటికెళ్లిన మనిషి సాయంకాలం వరకూ తిరిగి రాలేదు.

ఆ రాత్రి భోజనాల దగ్గర కూర్చున్న సుందర్రామయ్యగారు భార్యతో "పెళ్లివారికి శ్రావణ మాసంలో ముహూర్తం పెట్టించమని రాసాను పార్వతీ!" అని కొడుకువైపు తిరిగి "ఏరా మధూ! అదేదో కంపెనీలో అయిదువేలు డిపాజిట్ చేస్తే ఆ ఎకౌంటెంట్ పోస్టేదో ఇస్తారని అన్నావుటకదా! దానికి అప్లై చెయ్యరా! నా స్నేహితుడొకడిని వెళ్లి అడిగాను. జానకి పెళ్లికి, నీ డిపాజిట్‌కి ఏర్పాటు చేస్తానన్నాడు" అన్నాడు భార్యా, బిడ్డల ముఖాల్లోకి చూస్తూ. వెయ్యి కేండిల్సు బల్బు ఒక్కసారి వెలిగినంత కాంతి భార్యా, బిడ్డల ముఖాల్లో చూడగానే ఎంతో తృప్తి కలిగింది సుందర్రామయ్యగారికి.

కొడుకు తనకి రాబోయే ఉద్యోగం గురించి తల్లితో సంతోషంగా చెప్పేస్తున్నాడు. కూతురు తనకి కాబోయే భర్త గురించి ఆనందంలో తేలిపోతున్నట్లు ఇటూ, అటూ తెగహడావిడిగా తిరిగేస్తోంది. కొడుకు పెద్ద ఉద్యోగస్తుడయిపోయినట్లు, కూతురి పెళ్ళిపనులు ప్రారంభించేసినట్లు ఏదో హడావిడిగా ఏవేవో మాట్లాడేస్తోంది పార్వతి. ఇంట్లో వాళ్ళందర్నీ ఇన్నాళ్ళకయినా ఆనంద పర్చగలిగానని తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు సుందర్రామయ్యగారు.

ఎంత ప్రయత్నించినా నిద్ర పట్టడంలేదు. ఏమిటో అశాంతి, అందోళన, భయం, ఖంగారు. లేచి పడక్కుర్చీలో పడుకుని గడియారం వంక చూసాడు. యధాప్రకారంగా సెకనుల్ని నిమిషాలుగ, నిమిషాలని గంటలుగ మారుస్తూ టిక్, టిక్, టిక్ మంటు ఒడిస్సీ నాట్యకత్తై నడుంపూపినట్లు పెండ్యులంని ఇటూ, అటూ ఊపుతూ 'నాకు నీతో ఏం నిమిత్తం లే'దన్నట్లు తన పని తాను చేసుకుపోతోంది.

"నీకు నాతో నిమిత్తం లేదూ? విశ్వాసఘాతకురాలా!" అంటూ చీదరింపుగా దానివైపుచూసి "నా వాళ్ళంతా స్వార్థపరులు. నేను ఏమీ చెయ్యలేనప్పుడు నిందించి, నన్ను దోషిలా నిలబెట్టి, "ఇది నీ కర్తవ్యం. శక్తి

లేకపోయినా, చెయ్యలేకపోయినా చెయ్యకతప్ప"దని నన్ను నిలదీసి చెప్పారు. మరి నువ్వా!

ఏయ్! కాస్త నీ కాలాన్ని ఆపుచెయ్యలేవూ? ఇంకా ఎందుకా పరుగు? ఎందుకా ఖంగారు, రోజూ కన్నా నీ కెందుకో ఈ రోజు మరీ పరుగెక్కువయినట్లుందే! దుష్టురాలా! దుర్మార్గురాలా! నా ఉసురు నీకే తగుల్తుంది." అని తిడుతున్నా విననట్లు, టంగ్, టంగ్, టంగ్ మంటూ నాలుగు సార్లు గంటల్ని కొట్టింది.

వెన్నుమీదెవరో చరిచినట్లయి వులిక్కిపడ్డాడు. "అగు!" అన్నాడు వణుకుతున్న పెదాలతో కసిగా గడియారంతో ఆగలేదు పైగా "నేను ఆగినా గతించిన ఏ ఒక్క శకనూ వెనక్కి రాదుసీ్మ!" అంటూ వయ్యారంగా ఇటూ అటూ ఊపుకుంటూ వెక్కిరించినట్లు ఇంకో నిమిషం ముందుకి నడిచింది.

"ఇన్నాళ్లు నేనందరికీ లోకువ, నువ్వు నాకు లోకువ అనుకున్నాను. కానీ నీకూ నేను లోకువేనే!" అనుకుంటూ విరక్తిగా లేచి పిల్లలున్న గదిలోకి వెళ్ళేడు. పట్టెమంచం మీద కొడుకు, క్రింద పరుపు మీద కూతురు నిద్రపోతున్నారు. వారి ముఖాల్లో ఏదో చెప్పలేని ఆనందం ఆ నిద్రలోకూడా స్పష్టంగా గోచరిస్తోంది సుందర్రామయ్యకి. తృప్తిగా నిట్టూర్చి దొడ్లోకెళ్ళాడు.

నూతి దగ్గర ముఖం కడుక్కుంటోన్న భర్త నుద్దేశించి "ఇంత పెందరాళ్ళే లేచారేమండీ!" అంది అప్పుడే లేచొచ్చిన పార్వతమ్మ.

"కడుపు నొప్పిగా వుందే అలా కాల ఒడ్డుకి వెళ్ళొద్దామని" అంటూ తువ్వాలు భుజాన్నేసుకుని, చెప్పులు తొడుక్కుని బైటికెళ్ళబోతూ ఓ క్షణం ఆగి, గోడనున్న గడియారం పెండ్యులం పట్టుకుని ఆపేసాడు. "ఇంక నోరు మూసుకుని పడుండు. నాలా మరెవ్వరి జీవితాల్లోను ఇలా పరిగెత్తి ఏడిపించక" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

గంపుగా తమ ఇంటి వైపుకే వస్తున్న జనాన్ని ఆశ్చర్యంగా చూడసాగింది వాకిట్లో ముగ్గు పెడుతున్న పార్వతమ్మ.

"పార్వతమ్మగారూ! మన మేష్టారుగారు రైలుక్రింద పడ్డారండీ! పాపం

పట్టాలు దాటబోతుంటే మాయదారి రైలొచ్చి ఆయన్ని పొట్టనెట్టుకుందండి!" అని చెప్తున్న మాటల్ని విని కుప్పలా కూలిపోయింది. క్షణంలో ఇల్లంతా శోకసముద్రంలా తయారయింది. పోలీసువారి లాంచనాలన్నీ అయ్యాక, కొడుకు దహన సంస్కారాలు ముగించాడు. తంతులన్నీ ముగుస్తున్నాయి.

మొదటి రోజున్న దుఃఖం మర్నాడులేదు. ఆ రోజుకన్నా మర్నాడు మరికొంచెం తక్కువన్నట్లు రోజు రోజుకు తగ్గుకొస్తున్న దుఃఖంతో పాటు ఆ తల్లీ, బిడ్డల మధ్య అసంతృప్తి పెరగసాగింది.

"ఆ మాయదారి కడుపునొప్పి ఆనాడే వచ్చి కాలుజారి రైలు క్రింద పడాలా? మన ఖర్మకాకపోతే" అని పార్వతమ్మ లోలోన వాపోతుంటే, ఆ అప్పేదో తెచ్చి నాకు డిపాజిట్ కట్టేసినా బాగుండేది!" అని మనసులో బాధపడుతూ, పైకిమాత్రం "ఆ అప్పు ఎవరిస్తానన్నారో! ఏమిటో ఏదీ చెప్పలేదు. చెప్పినా వెళ్ళి వాళ్ళని వేళ్ళా కాళ్ళాపడి బ్రతిమాలి తేచ్చేవాడిని. నా సంగతెలా వున్నా ఆ డబ్బుతో చెల్లాయి పెళ్ళి చేసి ఆ బాధ్యతనయినా ఒదుల్చుకుందు" నంటూ స్వార్థంతో, సానుభూతిగా జానకి వైపు చూస్తూ బాధపడ్డాడు మధు. "ఇంక ఈ జన్మకి నాకు పెళ్ళేం అవుతుందిలే" అన్నట్లుగా మధువైపు విరక్తిగా చూసి బాధపడసాగింది జానకి.

నోటి దగ్గర కూడు గద్ద తన్నుకుపోయినట్లు తమ, తమ సమస్యలు పరిష్కరించకుండానే సుందర్రామయ్య పోయాడన్న బాధ ఇంట్లో ముగ్గురికీ ఎక్కువవసాగింది.

ఇంట్లో సామాన్లతో పాటు సుందర్రామయ్య గారి పెట్టెతీసి ఆయన సామాన్లుకూడా సర్దుతున్నారు ముగ్గురు. ఆయన పెట్టె అడుగున దళసరి కవరు కనిపించింది. తీసి ఆశ్చర్యంగా చూడసాగారు.

అవి లైఫ్ ఇన్స్యూరెన్సు చేసిన కాగితాలు. "ఎప్పుడు చేసారీ ఇన్స్యూరెన్సు!" అనుకుంటూ చూసారంతా, అంతకి కొద్ది రోజుల క్రితమే సుందర్రామయ్యగారు తన జీవితాన్ని ఇరవై వేలకి ఇన్స్యూర్ చేయించుకున్నాడు. దానితోపాటు పార్వతమ్మ పేర ఓ చీటి వ్రాసివుంది.

"పార్వతీ! భార్యగా నీకుగానీ, కన్నందుకు బిడ్డలకిగానీ కనీసపావసరాలని తీర్చలేని అభాగ్యుడిని. బ్రతికుండి మిమ్మల్ని సుఖపెట్టలేని అసమర్థుడినని నిరూపించుకున్నాను. కనీసం చచ్చి అయినా మిమ్మల్ని సంతోష పరచాలని, తృప్తి పరచాలని నా మనస్సు కోరుకుంది. అందుకే నేను సాహసించి ఈ పని చేసాను. ఈ డబ్బు రాగానే మధుకి అయిదువేలిచ్చి, ఆ కంపెనీలో డిపాజిట్ కట్టుకుని ఉద్యోగం వేయించుకోమని చెప్పు. జానకికి ఎనిమిదివేలు కట్నమిచ్చి రెండువేలు ఖర్చుచేసి పెళ్ళి చెయ్యి. మిగిలిన అయిదువేలూ నీ పేర్న వుంచుకో! నన్ను కట్టుకున్నందుకు నీకు ఇంతకంటే ఎక్కువేం చెయ్యలేకపోయాను పార్వతీ! నన్ను క్షమించు. మీ ఆనందాన్ని పంచుకోడానికి నేనుండను. ఇది చూసిన వెంటనే వెళ్ళి డబ్బు తెచ్చుకుని నేను వ్రాసిన ప్రకారం చెయ్యండి. అదే నా ఆత్మకి శాంతి. బ్రతికుండి ఏమీ చ్యెలేని అసమర్థుడిననిపించుకున్న నేను, చచ్చయినా సమర్థుడిననిపించుకున్నాన్న తృప్తి మిగలాలంటే నా కోరికని తీర్చండి. మీతో ఈ డబ్బు విషయాన్ని చెప్పే ధైర్యం నాకు దేముడివ్వలేదు. నా చిన్ననాటి నేస్తంలా, నా తోడబుట్టిన దానిలా చూసుకున్న నా గడియారంతో మాత్రం మూగగా నా వ్యధనంతా చెప్పుకునేవాడిని. ఆ గడియారం జాగ్రత్త - వుంటా" అని వ్రాసిన చీటీని చదివి ఆచేతనుల్లా కూలబడిపోయారు.

సుందర్రామయ్యగారు వ్రాసిన ఆఖరి వాక్యం గుర్తొచ్చి అంతా ఒక్కసారి గోడనున్న గడియారం వైపు చూసారు. తండ్రి ఇంట్లోంచి వెళ్లిపోయిన టైము దగ్గరే ఆగిపోయి ఆయన చావుని గుర్తుచేసింది. తండ్రిలేని లోటూ, భర్తపోయిన దుఃఖం వారిలో ఒక్కసారి పెల్లుబికి, ముగ్గురూ నిజంగా ఘొల్లుమన్నారు.

ఆ దుఃఖంలోనే లేచివెళ్లి తండ్రి అపురూపంగా చూసుకున్న ఆ గడియారానికి జాగ్రత్తగా కీ ఇచ్చి, ఆప్యాయంగా దుమ్ము దులిపి టైము సరిచేసాడు మధు. ✻

(17.12.1982 ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక)

కథా నిలయం
5592
శ్రీకాకుళం